

Az ERDÉRT Vállalat 14. számú gyáregysége tuzséri telepére évente több millió köbméter fa érkezik a Szovjetunióból vasúton. A korszerű anyagmozgatásnak köszönhető, hogy az osztályozás után rövid idő alatt eljut az ország legkülönbözőbb részére a feldolgozásra váró fa. Képzőnkön: portáldaruval rakják a fát

Divattáskák belföldre, külföldre

A divatnak megfelelőek, jó minőségűek a Szegedi Bőrdíszmüipari Szövetkezet női táskái. Ez magyarázza, hogy mind belföldön, mind külföldön keresik. A szövetkezetiek szegedi és Mindszenti üzemrészeiben az idén összesen 380 ezer női divattáskát készítenek. Ebből 120 ezer a belföldi igények kielégítését segíti, a szocialista országokba — elsősorban a Szovjetunióba — 240 ezer táskát küldenek, míg a nyugati piacra — alapvetően a Német Szövetségi Köztársaságba — 20 ezret juttatnak termékükből.

További üzemszervezéssel, új gépek beállításával mind belföldre, mind külföldre lényegesen több divattáskát kívánunk gyártani jövőre. Összesen 440 ezer — a legújabb divatnak megfelelő — női táskát kerül ki az üzemrészekből. A szállítmányokat szocialista országokba már szerződésben lekötötték, s új vevőként veszik számba jövőre Kanadát is. Különben jövőre belföldön kapható lesz a Kiváló Áru emblémával ellátott nyolcfajta táskás is.

Magasabb követelményhez jobb felkészítés

Pártépítés ipari szövetkezetekben

Amikor az MSZMP Politikai Bizottsága meghozta határozatát 1975 szeptemberében a párttagnak jelentkezők új rendszerű felkészítéséről, azt követően a szegedi ipari szövetkezetek pártalapszervezeteiben is annak szellemében és alkalmazásával folyt ez a munka. 1976-ban és 77-ben — számokban kifejezve is — fellendült a pártépítés. Az ipari szövetkezetek alapszervezetei jó előkészítéssel 51 új párttagot vettek fel a két év alatt. Kilencvennégy százaléka fizikai dolgozó, 30 százaléka nő és 59 százaléka 30 éven aluli életkorú.

Tóth László, az MSZMP szegedi ipari szövetkezetek bizottsága titkára hangsúlyozta most: az akkor felvettek aránya életkor és politikai összetétel szerint jó bár a nők száma lehetett volna magasabb is. A szegedi szövetkezeti iparban ugyanis a dolgozók 50 százaléka nő. A tanúságot levonva — és a tagkönyvcseré kapcsán nyilvánított véleményeket, javaslatokat is figyelembe véve — az idén eddig, július végéig 25 új párttagot vettek fel a szegedi ipari szövetkezetek alapszervezetei, s az év végéig még 11-et vesznek fel. Az arányok az év első felében: a felvettek 84 százaléka fizikai dolgozó, 24 százaléka nő, 72 százaléka 30 éven aluli, s 16 százaléka egyéb kategóriát képvisel. Tóth László úgy vélekedett e számokról, hogy az éves tagfelvételi munkát, az alapszervezetek kitűzött célját még nem tükrözik kellően, hiszen az ezután felveendőket szinte mindannyian fizikai dolgozók, nők és fiatalok.

A párttaggá felkészítés módját is keresték amellett, hogy többségükben felsőfokú politikai képzéssel rendelkezők a konzultánsok és lelkiismeretesen végzik a csoportos és az egyéni felkészítést. Szövetkezetünkben mindannyian párttitkárok, alapszervezetben vagy pártvezetőségben. *Solymossy István* a Szegedi Építő Szövetkezetben felsőfokú politikai

képzettségű; *Ungi Antal*, a kázanjavítóknál elvégezte a hároméves marxizmus-leninizmus esti egyetemet; *Kiss Lászlóné* a mérlegkészítőknél most fejezte be a marxizmus-leninizmus kétéves középiskolát és szeptembertől egyéves pártiskolán tanul. *Mózes Mihály* a bútortipari szövetkezetben középiskola után nyert felvételt a marxizmus-leninizmus hároméves esti egyetemre; *Veszeli János*, a FEMTEX-ben öthónapos pártiskolát végzett; *Juhász István* a Vas- és Fémipari Szövetkezetben a marxizmus-leninizmus kétéves középiskola után jelentkezett a hároméves esti egyetem általános tagozatára és felvételét elfogadták.

Tisztségükben mindegyiküknek nagy felelősséget, egész embert kíván a munkája, mégis készségesen vállalkoztak arra, hogy a szegedi szövetkezeti iparban az ő tevékenységükkel készüljenek fel a leendő párttagok a politikai és a világnézet elkötelezettségre, a párttagsággal járó kötelezettségek és jogok gyakorlására.

E konzultánsi kollektíva minden hónapban összeül és megbeszéli az addig végzett munkát, az új tennivalókat. Egy-egy konzultáns négy szövetkezeti alapszervezetet fog át munkájával. A szegedi ipari szövetkezetekben a párttagnak jelentkezők alapvető politikai, világnézeti felkészítésének bevált módszere a csoportos foglalkozás amel-

lett, hogy egyénileg is beszélgetnek mindenkivel. Tóth László azt is elmondotta, hogy ezek a foglalkozások — idén kettőt tartottak öthetes beosztással, munka után, a KISZÖV klubban — kötetlenek, nem iskolások. A párttagnak jelentkezők bátran és őszintén kérdeznek, válaszolnak. A párttagsággal járó aktivitás, a széles körű tájékozottság megszerzése, az érvelés, az agitáció jegyeivel itt ismerkednek meg először, felkeltve érdeklődésüket a közéleti kérdések, a növekvő követelmények iránt, hogy mit várnak majd tőlük a munkában, példamutatásban, a párt politikájának megértésében és továbbadásában.

A szegedi szövetkezeti iparban a párttagnak jelentkezők többségükben szocialista brigádtagok, tagfelvételnél élvezik a KISZ ajánlását, és szinte mindegyikük részt vett politikai tömegoktatásban, s nem egy közülük elvégezte munkahelyén a marxizmus-leninizmus középiskoláját. Jellemző a tagfelvételi rendszer új formájára, hogy amíg a konzultánsok felkészítik hallgatóikat a pártéletre, felkeltik bennük a tanulási kedvet is. A szegedi szövetkezeti iparban az utóbbi két és fél év alatt felvett párttagoknak több mint egyharmada végezte el a marxizmus-leninizmus középiskolát, a többiek pedig még tanulnak, vagy ezután szerzik meg ezt a végzettséget.

Lódi Ferenc

Tudunk-e pihenni?

A gép, a motor sem bírja pihenés nélkül, egyfolytában az iramot. Az ember sem. Amikor a legnagyobb lendületben vagyunk, erőnk teljében, nem akarjuk ezt elhinni. S mi hajt bennünket? Az akarás az üzemanyagunk, a hivatás és a munkaszeretet, a több pénz és a jobb, kényelmesebb, talán könnyebb élet reménye — sajátunk és gyermekeinké. Nemes térékves mind, hisz amíg fáradoz, munka van a boldogulás szándéka mögött, csak főhajtást érdemel. De mégis féltünk magunkat, gyerekeinket. Nem a munkahelyen lelkiismeretesen ledolgozott nyolc óra miatt — hisz ha ez valójában csak 6 vagy 5 órát tesz is ki, a fennmaradó időben folyó „mímelés” éppoly fáradságos, és mindamellett még inkább is okoz a köznek. A pluszvállalások időt rabló és energiát, ideget őrölő következményeitől félek. Attól, hogy amíg jó esetben a munkában szenvedélyt elégíti ki az ember, s több pénz is csörgedezik a család kasszájába, nem marad időnk megfontolt elköltésére, nem marad kedvünk, hogy élvezzük munkánk gyümölcsét. Lehet, hogy a gyerekeknek lesz fényképezőgépe, de egyik szülőjének sem akad szabad, gondtalan perce, hogy meg is tanítsa fényképezni.

Nem a munka ellen beszéllek, hanem a pihenés, a kapcsolódás — a „föltöltés” mellett. Az az érzésem, elfelejtettünk lazítani, föloldódni a mást-tevésben. „Évi rendes szabadságából” a legtöbb ember kivészi az összefüggő két hetet (bár sokan azt is végigdolgozzák). Tizenkét hónapból 14 nap! Nem kell megvárni, míg az akku képtelen lesz elindítani a motort! A töltésről folyamatosan kell gondoskodni.

Itt vannak a hétvégek. Az angoloknál, németeknél és nagyon sok nációnál szent dolog a víkend. Ilyenkor útra kel egy egész ország. Tévedés ne essék, nem föltétlenül autóval. Reneszánszát éli a kerekpár, sőt kezdik fölfedezni az ember saját tulajdon két lábát is. Hétvégén elnéptelenednek a városok, s ha bámészkodó járókelőt látni, az csak turis-

ta lehet. A környező erdők viszont befogadják a sétáló, labdázó, flekkent süto kiránduló népséget, és nem szegély tornacipőbe, tréningruhába bújni a 80 éves nagypapa, a köztisztelőtlen álló hivatalnok, vagy a háromgyermekes háziasszony, „csibéivel” maga mögött, hogy a több kilométeres tornapályán teljes odaadással élvezze az előírt gyakorlatokat. Tessék csak elképzelni, ha nálunk, jobb híján, a Stefánián végigfutva a sportszerelésben az említett valamelyike, igen csak csodabogárként bámulnak meg az embereket. Mert számukra mi a hétvége? Hét közbeni restanciák behozatala, takarítás, bevásárlás mosás, vacsora, szombat esti tévéműsor. Vasárnap: kényelmes lustálkodás, késői reggeli, főzés, ünnepi „lakoma”, mosogatás, illetve a jóllakott család elpilledése és tévé a kimerülésig. (Kivétel a kánikula, akkor megostromoljuk a strandokat.) És ez így megy az év 52 hetén át. Monoton, eseménytelen, embert fásító „pihenés”. Nem egy ismerősömtől hallottam: „alig várom mindig a hétfőt, a munkahelyemen legalább kipihenem magamat.”

Pedig dolgozni a munkahelyen kellene. A hét öt napján teljes odaadással. És a hatodik napon — vagy fél napon — el lehetne kezdeni pihenni, ugyancsak teljes odaadással. Mindent bele fölkiáltással. A gondokat úgy kellene ledobnia az embernek magáról, mint a használt ruhát. A jól végzett munka után ezt nem nehéz megtenni, s bárki megengedheti magának. Nekünk sem a munka mártírjaira van szükségünk. S ha a „kapcsoló” nem tudja kizárni a hétköznapokat? Kényszerítheti rá valami új környezet, amely nem a lakás négy fala. Jó, jó, könnyű ezt mondani — hallom az ellenvetést, de hová menjen a szegedi, ha ki akar kapcsolódni hét végén?

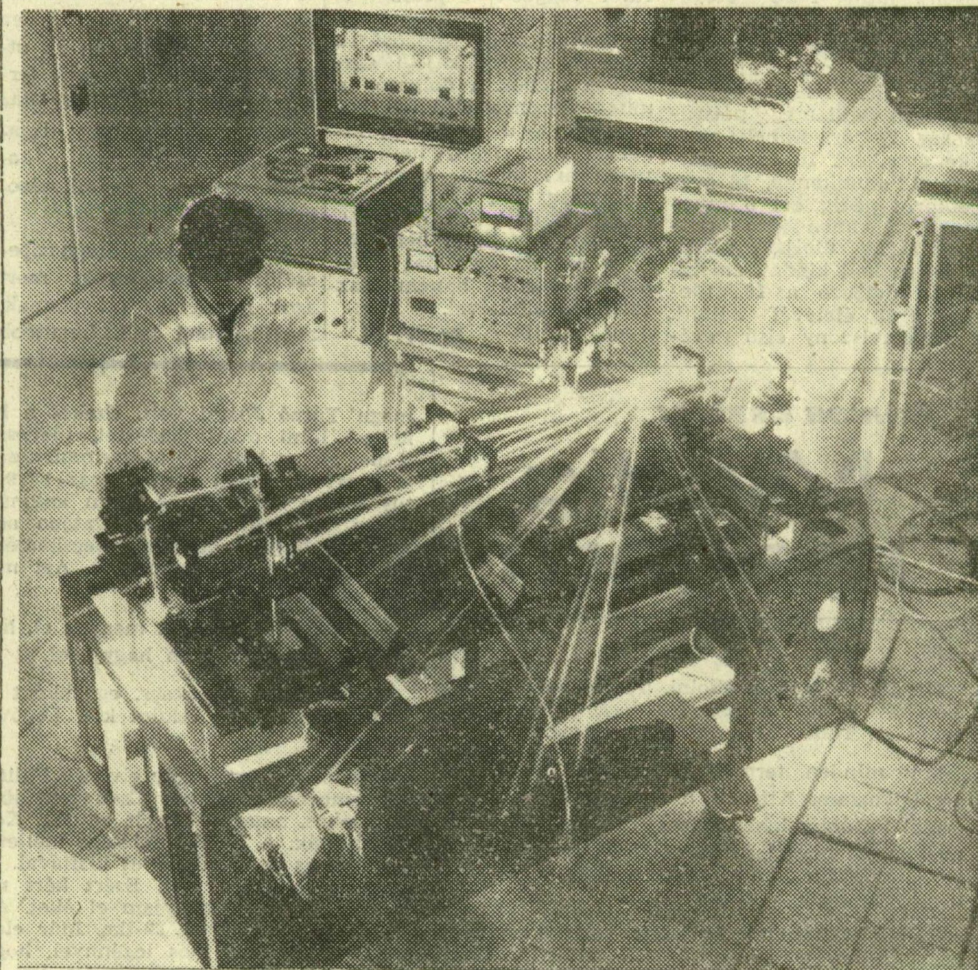
Zavarban vagyok. Javasoljak sétahajózást a Tiszán? Vadregényes erdei sétát? Ahol azért inni tud, ha megleszomjazik és talál harapnivalót is. Edzést a sűrű fák közt felállított tornaszereken? Teniszest a mindenki

által használható pályán? Vagy baráti társasággal együtt elköltött ebédet valami Tisza-parti városba ilő, hangulatos csárdában? Télen korsolyapályát, ahol meleg öltözéssel, téval és zenével várják a gyereket, felnőttest egyaránt?

Javasolnám, hisz nem fellegekben járó álmok ezek. Egyik-másik olyannyira nem, hogy régebben a valóságban már léteztek egyszer.

Chikán Ágnes

A mást-tevés szükséglet, önvédelem a munkálkodó ember számára. A hétvégeken, az ünnepeken tegyük le a szerszámot, a tollat. De valamit azért találnunk kell helyettük. Az akkumulátor éppúgy kimerül a folyamatos, hosszadalmas „hajsza-tól”, mint a semmittevés-től.

A Villamosipari Kutatóintézetben a holográfia felhasználásával vizsgálják a villamos készülékeket és a bennük keletkező elektromos jelenségeket

Népfrentaktivisták kitüntetése

Tegnap, kedden Szegeden, a megyei népfrentszékházban tartott ünnepségen a közösségi munkában élen járó népfrentaktivistákat jutalmazták. A megjelenteket

Abraham Illésné, a Hazafias Népfrent Csongrád megyei bizottságának politikai munkatársa köszöntötte. Ott volt *Szabó Lajos*, a megyei népfrentbizottság osztályvezető-helyettese, *dr. Rátkai János* megyei egyháziügyi tanácsos is. *Nagy István*, a népfrent megyei elnöke adta át a kitüntető jelvényeket, emléklapokat. A Népfrent Munkáért jelvényt kapta *Simon Albertné*, Székkutas HNF elnöke, *dr. Diós József*, a Szeged városi HNF alelnöke, *Marónyi György*, a mórhalmi községi tanács elnöke, *Lángi István*, a HNF megyei bizottságának tagja. Az Országos Béketanács emléklapját *Lohmann Ferenc* esperesnek, a kiszombori népfrentbizottság tagjának és *Szathmáry Attila* szegvári plébánosnak adományozták. Az Erdemesi Társadalmi Munkás Kitüntető jelvényt *Hofgesang Péter*, a 600. sz. Ipari Szakmunkásképző Intézet igazgatója vette át.

Tegnap délután Szegeden ülést tartott a Hazafias Népfrent városi elnöksége. *Dr. Szilágyi György*, a városi tanács osztályvezetője a lakó- és utcabizottságok újraszervezéséről és az 1978. évi tanácsnagyi beszámolókat tapasztalatairól adott tájékoztatót. A Hazafias Népfrent városi bizottságának tevékenységéről *Kulcsárné Kiss Pirokska* városi népfrenttitkár számolt be. A felsővárosi népfrentkörzet munkáját *Bézi Ferenc* titkár ismertette.